

[Lindinger.]

rer hovedansvaret for landets økonomiske situation. Det var hensynet til beskæftigelsen og hensynet til at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen, der førte til dette forlig.

Under valgkampen var det såvel for regeringen som for flere af regeringens samarbejdspartnere et hovedspørgsmål, at der efter valget skulle tilstræbes en større politisk stabilitet, enten gennem dannelsen af en flertalsregering, eller – og dette sidste blev særligt fremhævet af mit parti – gennem en mere vidtgående og klarere samarbejdsaftale end augustforliget.

På godt 200.000 vælgeres vegne vedstår centrum-demokraterne deres medansvar for landets fortsatte økonomiske situation, og derfor ønsker vi også i videst mulig udstrækning at følge augustforliget op.

Det er derfor i dag de arbejdsløses sag, jeg på CDs vegne taler. Der er det mærkelige moment heri, at jeg ved at gøre det samtidig taler erhvervslivets sag. Det er en besynderlig ting for mange, måske ikke så meget for mig, at man må konstatere, at arbejderens og arbejdsgiverens interesse langt, langt oftere end det almindeligt antages falder sammen. Af den grund kunne arbejderne og arbejdsgiveren såmænd godt sidde i samme regering. Det ville jo blot svare til forholdene ude i erhvervslivet, måske med modsat fortegn, for her er det arbejdernes repræsentanter, der i hvert fald de fleste steder endnu er i mindretal.

Siden august har mange arbejdsløse i dette land ventet forgæves på lyspunkter. De er endnu meget, meget små, og jeg skal være blandt de første til at indrømme, at problemer af denne art ikke løses fra dag til dag. Men omvendt vil jeg aldrig gå med til, at de er uløselige.

Vi er i CD måske lidt bange for, at regeringspartiet, der ved valget fik en ganske pæn fremgang på ca. 20 pct., skal beruse sig for meget heri og glemme, at det egentlig var en fast styring af landets kurs, vælgerne ønskede. Med en stemmefremgang i mit parti på 175 pct. har vore vælgere fortalt os, hvad de ønsker vi skal gøre. Problemerne er de samme som dem, der dannede basis for augustforliget, nemlig stigende arbejdsløshed og stigende udlandsgæld, og begge disse ulemper skyldes svigtende dansk konkurrenceevne.

I 1976 lå procenterne for arbejdsløshed i Europa stort set således, at ud af 1.000 ar-

bejdstagere var der i Sverige 16 arbejdsløse, i Østrig 20, i Vesttyskland 46, i Holland 53, i Frankrig 54, i England 58 og i Italien 60. Så tager vi et ordentligt spring til Danmark med 107 pr. 1.000 arbejdstagere, og kun Irland overgår os med 124. Det mener jeg ikke at vi kan være bekendt. Vi har ganske simpelt ikke været dygtige nok.

Den svigtende danske konkurrenceevne skal altså forbedres, og det er i øvrigt noget, næsten alle i dette ting er enige om. En effektiv omkostningspolitik er nødvendig. Der skal holdes igen på omkostningsforløbet, og der skal ingen yderligere byrder lægges på erhvervslivet. Tværtimod skal erhvervslivets byrder lettes, hvis arbejdspladsernes antal skal forøges.

Problemerne vedrørende beskæftigelsen kan stort set henføres til tre grupper. Den første gruppe er de langtidsarbejdsledige – og dem har vi efterhånden en del af – den anden gruppe er kvinderne, og den tredje gruppe er de unge arbejdsledige, men det siger naturligvis sig selv, at disse tre grupper griber ind i hinanden og er repræsenterede i hinanden.

Den forespørgsel, som centrum-demokraterne i dag stiller til statsministeren, omhandler i denne omgang – og jeg vil meget gerne gentage: i denne omgang – fordelingen af arbejdsmængden på antallet af arbejdstagere. Det er ikke vor mening her at komme særlig meget ind på egne forslag.

Det kunne være ret enkelt at sige: ned med arbejdstiden, og brug så understøttelserne til erhvervsstøtte, men det er altså en vej, der er fuld af problemer, og erhvervslivet har da også en smule stolthed og ønsker ikke alt for mange subsidier. Denne vej ville medføre øget valutaforbrug til investering i produktionsmidler, uden at produktionen af den grund blev større. Når arbejdskraft derimod sættes ind på felter, der er energibesparende eller importbesparende, så er der mere hold på tingene. I det hele taget alt hvad der sparer import og øger eksport, for at sige det meget populært.

Også spørgsmål som frivilligt deltidsarbejde og førtidspensionering bør der føres diskussion om.

Man bør også sikre sig, at den gruppe, som har store problemer i dag, nemlig kvinderne, sikres ret til kun at have halvdagsarbejde, hvis de ønsker det, eller deltidsarbejde, uden at de derved fortaber fordele eller rettigheder i forhold til heltidsbeskæftigede.